

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **ES Racing s.r.o.**, IČO: 03218813
sídlem Čestmírova 1360/29, Praha 4

zastoupeného Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem
sídlem Na strži 2102/61a, Praha 4

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **NATURANA Carl Dölker GmbH & Co KG**
sídlem Hinterweilerstrasse 3, Gomaringen, Spolková republika Německo

zastoupené JUDr. Magdou Pištorovou, advokátkou,
sídlem Pod Lázní 1128/4, Praha 4

**o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 5. 2020,
čj. O-560241/D19123161/2019/ÚPV**

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 20. 5. 2020, čj. O-560241/D19123161/2019/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 29. 10. 2019, čj. O-538139/D17103675/2017/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad zamítl přihlášku obrazové ochranné známky sp. zn. O-538139 v podobě

pro část výrobků na základě námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“).

3. Soud pro přehlednost uvádí, že Prvostupňovým rozhodnutím Úřad zamítl přihlášku ochranné známky v předmětném provedení pro následující výrobky zařazené do třídy 25 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: lyžařské oblečení, lyžařská obuv, oděvy a obuv všeho druhu, včetně sportovních v rámci této třídy, pokrývky hlavy, rukavice. Učinil tak s tím, že řízení bude pokračovat pro rozsáhlý seznam výrobků a služeb přihlašovaných ve třídách 9, 14, 16, 18, 28, 32, 35, 38, 39, 41, 43, 44 a 45 mezinárodního třídění výrobků a služeb.
4. Dne 27. 11. 2019 podal žalobce žádost o rozdělení předmětné přihlášky ochranné známky, k němuž došlo s účinností od 2. 12. 2019.
5. Základní přihláška ochranné známky sp. zn. O-538139 ve shora uvedené podobě byla dne 18. 12. 2019 zapsána pod č. 376861 do rejstříku ochranných známek, a to pro výrobky a služby ve třídách 9, 14, 16, 18, 28, 32, 35, 38, 39, 41, 43, 44 a 45 mezinárodního třídění výrobků a služeb.
6. Vydělená přihláška sp. zn. O-560241 v uvedeném provedení (dále též „**napadená ochranná známka**“) zahrnuje výrobky ve třídě 25, pro něž byla původní přihláška Prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta.
7. V tomto rozsahu podal žalobce dne 29. 11. 2019 proti Prvostupňovému rozhodnutí rozklad, přičemž dne 12. 12. 2019 požádal o omezení seznamu výrobků přihlašovaných v uvedené třídě. Seznam těchto výrobků byl následně omezen a aktuálně zní: (25) lyžařské oblečení, lyžařská obuv, oděvy, a to trička, košile, mikiny, svetry, bundy, kalhoty, sukně, šaty včetně sportovních v rámci této třídy, pokrývky hlavy, rukavice.
8. Řízení o rozkladu se tedy týkalo vydělené přihlášky ochranné známky sp. zn. O-560241 v rozsahu výrobků ve třídě 25, daném jeho omezením ze dne 12. 12. 2019.
9. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 5. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

10. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu a vyjádření osoby zúčastněné na řízení v rámci řízení o rozkladu. Předseda Úřadu dále rekapituloval, že napadená ochranná známka v provedení

sp. zn. O-560241, která vznikla rozdělením základní přihlášky ochranné známky sp. zn. O-538139, podané dne 16. 3. 2017 a zveřejněné dne 26. 7. 2017, je (po omezení provedeném na žádost žalobce ze dne 12. 12. 2019) přihlašována pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do třídy 25 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (25) lyžařské oblečení, lyžařská obuv, oděvy, a to trička, košile, mikiny, svetry, bundy, kalhoty, sukně, šaty včetně sportovních v rámci této třídy, pokrývky hlavy, rukavice.

11. Předseda Úřadu dále uvedl, že namítaná slovní ochranná známka EU č. 2718963 ve znění „EVA“ byla zapsána dne 11. 9. 2007, s datem podání ze dne 29. 5. 2002 a právem přednosti v České republice ke dni 1. 5. 2004, pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (25) Women's underwear, namely brassieres, bustiers, torselettes, briefs, g-strings, tangas, bodies, panties; Swimwear and beachwear; v českém překladu jako dámské spodní prádlo, zejména podprsenky, šněrovačky, korzety, kalhotky s nohavičkou, stringy, tanga, body, kalhotky s nohavičkou; plavky a plážové oblečení (dále též jako „**namítaná ochranná známka**“).
12. K **problematicke podobnosti napadených a namítaných výrobků** předseda Úřadu nejprve zvažoval, zda jsou s ohledem na rozdělení původní přihlášky a omezení seznamu výrobků aplikovatelné závěry vyslovené k této otázce v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Měl za to, že z jím citované pasáže odůvodnění je evidentní, že Úřad nejprve s namítanými výrobky (spodní prádlo, plavky a plážové oblečení) porovnal obecnou kategorií napadených výrobků oděvy všeho druhu, včetně sportovních v rámci této třídy a shledal jejich shodu z důvodu příslušnosti konkrétně vymezených namítaných výrobků pod obecnou kategorií výrobků napadených. Tato shoda je však omezením seznamu výrobků podle předsedy Úřadu vyloučena, neboť nadále jsou v seznamu napadených výrobků uvedeny pouze konkrétní skupiny oděvů, a sice oděvy, a to trička, košile, mikiny, svetry, bundy, kalhoty, sukně, šaty, včetně sportovních v rámci této třídy, přičemž kategorie namítaných výrobků v tomto taxativním výčtu druhů oděvů zahrnuty nejsou. Podle předsedy Úřadu nicméně jak namítané výrobky, tak uvedené napadené výrobky představují konkrétní druhy oděvů a spadají tedy do nadřazené obecné skupiny oděvy a v tomto aspektu lze spatřovat jejich jistou podobnost – vykazují podobný obecný účel (byť v případě plavek je korigován jejich specifickým určením nikoli na běžné nošení, ale na nošení při plavání či opalování/pobytu u vody), jsou vyrobeny z týchž či podobných materiálů, mohou mít (a mnohdy mají) stejný obchodní původ, distribuční kanály a prodejní místa. Předseda Úřadu zdůraznil, že odůvodnění podobnosti výrobků spadajících do téže nadřazené skupiny (byť korigované na nižší stupeň, např. s ohledem na zvláštní, odlišný účel) obsahuje Prvostupňové rozhodnutí „*v části, v níž byly poměrně podrobně porovnány napadené výrobky lyžařské oblečení, lyžařská obuv, rukavice, obuv všeho druhu, včetně sportovních v rámci této třídy, pokrývky hlavy s výrobky namítanými*“. Vypuštění položky obuv všeho druhu při zachování položky lyžařské obuvi je dle předsedy Úřadu marginálním rozdílem a odůvodnění Úřadu lze tudíž podle něho aplikovat i na stávající seznam napadených výrobků.
13. Předseda Úřadu v návaznosti na uvedené přisvědčil žalobci, že mezi porovnávanými výrobky již není dána žádná shoda, argumentaci Úřadu směřující k závěru o podobnosti porovnávaných výrobků (ač u některých jen nízkého stupně) však vyhodnotil jako aplikovatelnou.
14. K argumentu stran nabízení sportovního oblečení a prádla na stejných místech předseda Úřadu poznamenal, že za stejné nákupní místo svědčící pro podobnost výrobků nepovažoval „*hypermarket, nákupní centrum typu Metropole Zlín či Vaňkovka, ani velké internetové e-shopy jako je mall.cz či alza.cz*“. Stejně nákupní místo však může dle něho „*znamenat konkrétní obchod v nákupním centru, sekce či regál v e-shopu či hypermarketu*“. V kontextu nákupních center zmínil žalobcem uvedené

„obchody jako Triumph či Intimissimi, specializované na spodní prádlo, případně punčochové zboží, noční prádlo a plavky“. Zároveň dle něho „nelze opomenout ani sportovní obchody běžně nabízející sportovní či funkční spodní prádlo a nejrůznější sportovní oděvy a obuv či módní obchodní řetězce (příkladmo C&A či He&M), v jejichž nabídce se celoročně či sezónně vyskytuje spodní prádlo (elegantní i sportovního typu), plavky, nejrůznější druhy sportovního oblečení a doplňků“. V takových případech lze podle předsedy Úřadu jistě hovořit o týchž nákupních místech. Se zřetelem k tomu, že namítané výrobky zahrnují dámské spodní prádlo (s následným demonstrativním výčtem - viz zejména podprsenky...), plavky a plážové oblečení – vše definováno obecně a nikoli jako luxusní, krajkové, s výjimkou sportovního apod., není podle předsedy Úřadu důvod předpokládat, že by se výrobky osoby zúčastněné na řízení vyskytovaly pouze ve specializovaných prodejnách nabízejících zpravidla kvalitní, luxusní prádlo/plavky vyšší cenové úrovně. Proto jen za částečně relevantní považoval předseda Úřadu argument žalobce, že prádlo i sportovní oblečení jsou poměrně speciální kategorie oděvů, jež jsou běžně prodávány ve specializovaných prodejnách nabízejících pouze tento typ zboží, s tím, že žalobce zcela opomíjí, že porovnávané výrobky se běžně mohou vyskytovat na týchž prodejních místech, jak je tomu i v případě „výrobce Litex (viz www.litex.cz), nabízejícího v e-shopu i kamenných obchodech jak spodní prádlo, plavky, tak sportovní oblečení nejrůznějšího druhu“.

15. Předseda Úřadu doplnil, že konkrétně napadený výrobek šaty, včetně sportovních vykazuje vůči namítanému výrobku plážové oblečení vyšší míru podobnosti, neboť mezi plážové oblečení spadají i plážové šaty, které může mnoho spotřebitelů vnímat jako velmi podobné až totožné s určitými typy lehkých letních či sportovních šatů.
16. Značnou část argumentů žalobce považoval předseda Úřadu za účelovou s tím, že postihuje pouze některé aspekty, které ale nemusejí vykazovat všechny typy jednotlivých výrobků a zohledňuje v podstatě jen úzce specializované výrobce. Žalobce podle něho postihl pouze tu část trhu a kolidujících výrobků, kde lze shledat více odlišností a podobnost konkrétních produktů bude možno konstatovat spíše jen v obecnější rovině – různé druhy oděvů či obuvi, vyráběné z podobných i rozdílných materiálů, přičemž jejich primární obecný účel (zakrytí těla) bude modifikovaný a doplněný u různých skupin svým dalším určením, např. v rovině funkčnosti, tepelných vlastností, estetických kritérií apod. Z toho důvodu mohou podle předsedy Úřadu tyto výrobky vykazovat pouze nízký stupeň podobnosti. Žalobce však nevzal v potaz existenci skupin předmětných výrobků střední a nižší cenové kategorie, určené té nejširší veřejnosti, které jsou běžně dostupné např. v módních či sportovních řetězcích a mohou mít stejný obchodní původ.
17. Předseda Úřadu uzavřel, že mezi porovnávanými výrobky existuje i po omezení seznamu napadených výrobků známkoprávní podobnost, byť u některých skupin výrobků vykazuje pouze nízkou míru. Neztotožnil se toliko s dílčím závěrem Úřadu o případné komplementaritě daných výrobků. Za nikoli nepřipadnou však považoval úvahu o jisté tržní souvislosti či doplňkovosti v tom smyslu, že např. lyžařské oblečení a plavky nejsou již záležitostí nákupů striktně v zimní, resp. letní sezoně, a to s ohledem na využívání nabídky krytých bazénů, wellness apod. v rámci zimní lyžařské dovolené s tím, že na některých místech (horský hotel, lyžařský resort) pak spotřebitel může na témže místě při téže příležitosti zakoupit jak některé napadené, tak namítané výrobky.
18. K žalobcem citovaným doktrinálním závěrům předseda Úřadu podotknul, že v citované pasáži se hovoří o tom, jak se lze vyhnout konstatování totožnosti, tedy shodě výrobků/služeb, což nevylučuje učinění závěru o podobnosti daných výrobků, jež bude u výrobků stojících vedle sebe v rámci jedné skupiny nezřídka shledána.
19. K otázce **shodnosti či podobnosti kolidujících označení** předseda Úřadu konstatoval, že základní otázkou se zdá být vyhodnocení povahy a stupně rozlišovací způsobilosti shodného slovního prvku „EVA“. Předseda Úřadu se až na dílčí výhradu stran vnímání jména „Eva“ v přeneseném významu ztotožnil s hodnocením provedeným Úřadem. Konstatoval, že

spotřebitel kolizních výrobků ve slovním prvku jistě rozpozná běžné a frekventované ženské jméno, užívané nejen v České republice, ale i v zahraničí. Souhlasil rovněž s tím, že mj. v oblasti oděvů jsou různá ženská jména běžně užívána např. k označení kolekcí či řad výrobků určených pro ženy; případně mohou dle něho též odkazovat na osobu designera, návrháře či osobu s daným výrobcem nebo konkrétní kolekcí spojenou. V tomto smyslu pak může označení u spotřebitele vyvolat určitou evokaci, nesměřující však k popisu charakteru či vlastností výrobku jako takového; může maximálně naznačovat jeho určení ženám. V tomto aspektu tedy nelze podle předsedy Úřadu spatřovat nedistinktivitu označení „EVA“ vůči daným výrobkům z oblasti oděvů; hodnocení tohoto prvku jako vykazujícího dobrou rozlišovací způsobilost je dle předsedy Úřadu adekvátní. Předseda Úřadu doplnil, že skutečnost, že určité označení není fantazijním novotvarem, ale slovem s konkrétním rozpoznatelným významem (v tomto případě ženské jméno), neznamená automaticky jeho sníženou distinktivitu. Tu je dle předsedy Úřadu nutno vždy zkoumat ve vztahu ke konkrétním výrobkům nebo službám, čemuž Úřad dostal. Předseda Úřadu nicméně nepokládal za pravděpodobné, že by průměrný spotřebitel předmětných výrobků ve vztahu k nim asocioval jméno „EVA“ s jeho biblickým významem a případně symbolem pro ženu.

20. Předseda Úřadu tedy nesdílel názor žalobce o velmi nízké rozlišovací způsobilosti prvku „EVA“, a proto za nepřipadný považoval i jeho odkaz na Společné prohlášení o společné praxi týkající se relativních důvodů pro zamítnutí - pravděpodobnosti záměny (vliv nedistinktivních prvků/prvků s nízkou rozlišovací způsobilostí) (dále též „**Společné prohlášení**“). Zopakoval, že ač se jedná o běžně užívané, časté ženské jméno s možným evokativním poselstvím, disponuje podle něho vůči namítaným výrobkům dobrou rozlišovací způsobilostí. Namítaná ochranná známka tedy podle předsedy Úřadu neobsahuje žádný „slabý“ prvek a není namístě uvažovat o aplikovatelnosti poukazovaného Společného prohlášení. Jakožto označení s dostatečnou inherentní rozlišovací způsobilostí pro dané produkty plní podle předsedy Úřadu namítaná ochranná známka dobře svou základní, rozlišující roli a není důvod ani ke konstatování jejího „malého rozsahu ochrany“, jak požaduje žalobce. Předseda Úřadu doplnil, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že k příslušnému závěru Úřad „*dospěl na základě zohlednění sémantického obsahu a případných konotací daného prvku optikou průměrného spotřebitele, a také s přihlédnutím ke zvyklostem na trhu*“, přičemž neshledal, „že by se jednalo o výraz s popisným, druhovým nebo jinak nedistinktivním vztahem k daným výrobkům“.
21. Ani existence případných jiných označení založených na slovním prvku „Eva“, byť zapsaných jako ochranné známky, v tomto řízení nehraje podle předsedy Úřadu roli, mj. již z toho důvodu, že Úřadu nejsou známy okolnosti jejich zápisu; předseda Úřadu zdůraznil, že „*každé řízení před Úřadem je individuální a bez dalšího nelze automaticky závěry učiněné v určitém řízení aplikovat v řízení jiném*“. Existence ochranných známek založených na slovním prvku „Eva“, zapsaných pro různé třídy výrobků a služeb, není tedy podle předsedy Úřadu pro toto řízení rozhodná, obdobně jako není relevantní případná existence jiných nezapsaných označení (odkaz přihlašovatele na eva-pradlo.cz).
22. K námitce, že napadené označení v jedinečném a originálním ztvárnění jednoznačně odkazuje na světově známou a proslulou snowboardistku Evu Samkovou, a proto by to v případě vysoké podobnosti porovnávaných označení byl namítající, kdo by těžil z dobrého jména Evy Samkové, resp. žalobce, předseda Úřadu citoval pasáž z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, přičemž souhlasil s tam uvedeným zhodnocením významu grafických prvků napadeného označení. Uvedl, že grafické ztvárnění napadeného označení je poměrně výrazné a část spotřebitelů, zejména z okruhu sportovních fanoušků a diváků v něm může spatřovat zamýšlený odkaz na snowboardistku Evu Samkovou. Pro ni je typický jak častý úsměv, tak charakteristický namalovaný knírek, který nosí při závodech a který vešel v povědomí sportovních fanoušků při olympijských hrách v roce 2018 v Pchjongčchangu. Dle předsedy Úřadu je však třeba vzít v potaz, že mezi sportovní fanoušky a diváky patří pouze část spotřebitelů napadených výrobků,

příčemž lyžařské oblečení, obuv a doplňky (rukavice, čepice) a různé druhy oděvů, včetně sportovních, běžně nakupuje velmi široké spektrum spotřebitelů, včetně těch, kteří sport či konkrétně snowboarding vůbec nesledují. Pro ty bude mít podle předsedy Úřadu grafické ztvárnění napadeného označení spíše dekorativní charakter, bez konkrétních významových konotací. Proto není zřejmé, jak by mohla osoba zúčastněná na řízení těžit z dobrého jména Evy Samkové, resp. žalobce. Jeho starší ochranná známka je dle předsedy Úřadu zapsána pro spodní prádlo a plavky. I kdyby si část spotřebitelů, zejména u lyžařského oblečení a obuvi, při kontaktu s konkrétně ztvárněným napadeným označením skutečně vybavila E. S., není důvod se domnívat, že k takové asociaci dojde u namítaných výrobků označených slovní ochrannou známkou „EVA“. Uvedenou potenciální asociaci totiž nevyvolává samotný prvek „EVA“, ale jeho konkrétní ztvárnění ve spojení s výrobky týkajícími se sportu, lyžování a zejména snowboardingu.

23. Podle předsedy Úřadu není zřejmé, jakými důkazy měl Úřad podpořit své úvahy a zjištění. Úřad podle něho zohlednil vnímání konkrétního významu napadeného označení částí spotřebitelů, nicméně zdůraznil, že skupina spotřebitelů napadených výrobků je širší a zahrnuje významnou část těch, kteří takový význam v napadeném označení neshledají.
24. Pokud jde o podobnost porovnávaných označení, předseda Úřadu potvrdil závěr Úřadu o významové shodě či podobnosti porovnávaných označení (v závislosti na tom bude-li v napadeném označení rozpoznán a vnímán poukaz na Evu Samkovou), jejich fonetické shodě a vysoké vizuální podobnosti. Za zásadní okolností přitom označil přítomnost shodného prvku „EVA“ s dobrou rozlišovací způsobilostí s tím, že namítaná slovní ochranná známka je v napadeném označení celá obsažena. Porovnávaná označení jsou dle předsedy Úřadu podobná i z hlediska celkového dojmu, jakým působí na spotřebitele.
25. K vlastnímu **posouzení pravděpodobnosti záměny** pak předseda Úřadu v návaznosti na rekapitulaci zjištění stran vysoké podobnosti porovnávaných označení a (v případě některých výrobků nízké) podobnosti porovnávaných výrobků poukázal na to, že je v tomto řízení plně aplikovatelný tzv. kompenzační princip. Uvedl, že s ohledem na vysokou podobnost porovnávaných označení může být pravděpodobnost záměny shledána i v rozsahu těch napadených výrobků, u nichž je dána jen nízká podobnost s výrobky namítanými - např. u položek lyžařská obuv či rukavice.
26. V reakci na námitky týkající se určení průměrného spotřebitele předseda Úřadu konstatoval, že seznam napadených výrobků jistě mj. zahrnuje i lyžařské oděvy cílící specificky na „snowboardisty“, kteří mohou vyznávat i určitý životní styl, nepochybně budou znát Evu Samkovou a odkaz na ni v napadeném označení rozpoznají. Uvedený seznam však zahrnuje i oděvy a obuv určené pro jiné lyžařské sporty (zejména sjezdové a běžecké lyžování) a konkrétní druhy oděvů, které mohou cílit na provozovatele nejrůznějších jiných sportů, nebo dokonce ani nemusejí vykazovat sportovní zaměření (viz včetně sportovních). Jejich spotřebitelem může být tedy na druhé straně spektra spotřebitelů být i zcela „nesportovní“ rodič poptávající lyžařské vybavení pro své dítě, které se chystá na školní lyžařský kurz. Část přihlašovaných výrobků je nadto definována obecně, bez zaměření na lyžování či zimní sporty. Podle předsedy Úřadu tedy relevantní spotřebitelská veřejnost bude zahrnovat jak žalobcem poukazované dobře informované spotřebitele s vyšší mírou pozornosti, kteří budou nakupovat specifické lyžařské či snowboardové oděvy vyšší cenové kategorie, tak spotřebitele s průměrnou či dokonce nižší mírou pozornosti a informovanosti, kteří mohou např. za účelem jednorázového nákupu poptávat sportovní oblečení cenově dostupné, v rámci dané kategorie výrobků spíše levnější. I u namítaných výrobků mohou být jejich spotřebiteli ženy, ale i muži, poptávající luxusní či speciální spodní prádlo s cenou v řádu tisíců Kč, tak zejména ženy nakupující s vyšší frekvencí spodní prádlo pro běžné denní nošení, splňující zejména požadavky na pohodlnost a pohybující se v řádově nižší cenové úrovni.

27. Relevantní spotřebitelská veřejnost tedy podle předsedy Úřadu bude sestávat jak z distributorů a prodejců daných druhů oděvů a obuvi, ze skupin dobře informovaných spotřebitelů s vyšší mírou obezřetnosti a pozornosti, tak ze spotřebitelů, jejichž informovanost, obezřetnost a míru pozornosti je třeba považovat za běžnou a průměrnou. Zohlednit je pak třeba tu skupinu spotřebitelů, která vykazuje nejnižší stupeň pozornosti; současně není nutné, aby pravděpodobnost záměny existovala ve vztahu k celé relevantní spotřebitelské veřejnosti.
28. K námitce, že osoba zúčastněná na řízení se svými výrobky na území České republiky nijak významně nepůsobí a jeho omezená nabídka se nepojí s označením „EVA“, předseda Úřadu zdůraznil, že pro řízení o námitkách podaných z daného důvodu není rozsah reálných obchodních aktivit namítajícího relevantní; posuzuje se podobnost označení a výrobků či služeb tak, jak jsou přihlašovány/zapsány v rejstříku, a následná pravděpodobnost záměny porovnáváných označení optikou průměrného spotřebitele. Je rovněž zcela na namítajícím, zda a případně kterou ze svých zapsaných ochranných známek uplatní v konkrétním námitkovém řízení proti označení, jež pokládá za potenciálně zasahující do práv k této své ochranné známce. Podle předsedy Úřadu tak není rovněž rozhodné, zda osoba zúčastněná na řízení na českém trhu působí spíše pod jinou, obrazovou ochrannou známkou, jak zmiňuje žalobce.
29. K námitce žalobce, že známost ochranné známky na trhu je jedním z důležitých faktorů při posuzování pravděpodobnosti záměny, předseda Úřadu konstatoval, že se jedná o citaci z rozsudku SDEU ve věci C-39/97 ve věci *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, jež je poněkud vytržena z kontextu celého rozsudku, přičemž z bodu 18 uvedeného rozsudku vyplývá, že s rozlišovací způsobilostí starší ochranné známky roste i riziko záměny. Při zkoumání nebezpečí záměny je dle předsedy Úřadu ve smyslu tohoto rozsudku nutné zohledňovat rozlišovací způsobilost starší ochranné známky a zejména její dobré jméno. To znamená, že pokud namítající v rámci námitek podaných z důvodu pravděpodobnosti záměny jako jeden z faktorů uplatňuje a řádně prokáže zvýšenou rozlišovací způsobilost případně i dobré jméno namítané ochranné známky, jedná se o okolnosti, které musejí být zohledněny a které svědčí pro závěr o pravděpodobnosti záměny. Naopak nelze podle předsedy Úřadu dovozovat, že pokud takové okolnosti uplatněny či prokázány nebyly, nemůže být na základě jiných skutečností (zejména zjištěná podobnost označení a podobnost výrobků či služeb) pravděpodobnost záměny shledána. Předseda Úřadu konstatoval, že jelikož Úřad shledal pravděpodobnost záměny mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou s přihlédnutím pouze k vnitřní rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, nezabýval se podklady předloženými osobou zúčastněnou na řízení za účelem prokázání její zvýšené rozlišovací způsobilosti a dobrého jména. Proto ani předseda Úřadu se těmito otázkám nevěnoval a za opodstatněný označil závěr o existenci pravděpodobnosti záměny již jen při zohlednění inherentní rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky.
30. Předseda Úřadu shrnul, že v posuzované věci byla zjištěna vysoká podobnost kolidujících označení a podobnost, resp. nízká podobnost napadených výrobků ve třídě 25 s výrobky, pro něž je v téže třídě zapsána namítaná ochranná známka. S ohledem na uvedené skutečnosti nelze dle předsedy Úřadu vyloučit pravděpodobnost záměny (asociace) napadeného označení a namítané ochranné známky ze strany relevantních spotřebitelů, kteří mohou vykazovat běžnou, ale i vyšší míru pozornosti a informovanosti.

III. Žaloba

31. Žalobce v podané žalobě předeslal, že s Napadeným rozhodnutím nesouhlasí a považuje je za věcně i právně nesprávné z dále uvedených důvodů.

K podobnosti kolidujících označení

32. Žalobce shrnul, že žalovaný ve svých rozhodnutích dospěl k závěru o významové shodě či podobnosti porovnáváných označení, jejich fonetické shodě, vysoké vizuální podobnosti

a podobnosti i z hlediska celkového dojmu, jakým působí na spotřebitele. Za zásadní přitom považoval přítomnost shodného prvku „EVA“ s (údajnou) dobrou rozlišovací způsobilostí. Dospěl přitom podle žalobce k závěru, že namítaná ochranná známka nemá sníženou distinktivitu a z těchto důvodů nevzal v potaz Společné prohlášení. Předseda úřadu pak v Napadeném rozhodnutí nesprávně nepřihlédl k odkazu na databázi ochranných známek, v níž je obsaženo několik ochranných známek téhož znění, ani k existenci jiných nezapsaných označení.

33. Žalobce se především neztotožnil se závěrem žalovaného o dobré rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky. Uvedl, že jediné, co tvoří namítanou ochrannou známku, je slovo „EVA“. Toto slovo je časté české jméno s biblickými kořeny, kde odkazuje na Evu, jakožto první ženu. Není chápáno pouze jako běžné jméno, ale v přeneseném významu také jako obecné označení pro ženu, které je používáno jak v literární či umělecké tvorbě, tak v reklamě, ale též v běžném životě. Podle žalobce na něj proto není možné pohlížet stejně jako na jiná ženská jména, ale jeho charakter vykazuje vyšší míru obecnosti, čímž dochází k podstatnému snížení jeho rozlišovací způsobilosti. V případě napadené ochranné známky nedochází podle žalobce k naplnění smyslu ochranné známky, neboť slovní prvek „EVA“ je totiž natolik obecný a užívaný, že nelze jeho prostřednictvím jednoznačně identifikovat jeho původce. To by bylo podle žalobce možné pouze v případě, pokud by k slovnímu prvku přistoupil další, zejména grafický prvek, tak jako v případě napadené ochranné známky žalobce. Žalobce trval na tom, že rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky je proto velmi nízká, s čímž souvisí také nízký stupeň její ochrany. Proto se měl žalovaný při svém rozhodování řídit pravidly uvedenými ve Společném prohlášení. Žalobce doplnil, že v rámci posuzování pravděpodobnosti záměny se zkoumá rozlišovací způsobilost starší známky jako celku, přičemž vzhledem k menší schopnosti slabých ochranných známek plnit svoji základní rozlišovací funkci na daném trhu by měl být rozsah ochrany takových známek při zvážení jejich nedistinktivních prvků malý.
34. Žalobce dále konstatoval, že mají-li srovnávané známky shodný prvek s nízkým stupněm rozlišovací způsobilosti, je třeba zaměřit se při posuzování pravděpodobnosti záměny na vliv ostatních neshodujících se prvků – v tomto případě na grafické ztvárnění napadeného označení, které je výrazné a spotřebitelé v něm jasně rozpoznávají zamýšlený odkaz na snowboardistku Evu Samkovou.
35. Žalobce měl za to, že aby mohla být namítaná ochranná známka zaměnitelná s napadenou ochrannou známkou, musela by vykazovat vyšší míru rozlišovací způsobilosti. Takovou však nemá, neboť ji tvoří pouze slovní prvek odpovídající ženskému jménu bez jakýchkoliv dalších (zejména grafických) prvků. Žalovaný měl podle žalobce vzít v potaz, že ochranných známek téhož znění je několik, což opětovně svědčí o tom, že znění této ochranné známky vykazuje pouze velmi nízkou míru rozlišovací způsobilosti.
36. Slovní prvek „EVA“ pak není podle žalobce nijak příznačný ani v souvislosti se spodním prádlem, neboť tento slovní prvek je zcela běžně v souvislosti s dámským prádlem užíván, jak žalobce dokládal.
37. Žalobce rovněž poukazoval na to, že osoba zúčastněná na řízení běžně užívá svou kombinovanou ochrannou známku č. 6384564, nikoliv namítanou ochrannou známku. Veřejnost si tedy osobu zúčastněnou na řízení s namítanou ochrannou známkou spojovat nemůže. Tyto argumenty podle žalobce dále podporují závěr o velmi nízké rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky.
38. Naproti tomu napadaná ochranná známka je označením zcela ojedinělým a originálně ztvárněným, jež jednoznačně odkazuje na světově známou snowboardistku, Evu Samkovou, ale i samo o sobě vykazuje velmi vysokou míru rozlišovací způsobilosti. Sám předseda Úřadu ve svém rozhodnutí podle žalobce uvedl, že potenciální asociaci nevyvolává samotný prvek „EVA“, ale jeho konkrétní ztvárnění ve spojení s výrobky týkajícími se sportu, lyžování a zejména

snowboardingu. Při zhodnocení celkového dojmu, jakým známka působí, nelze podle žalobce dojít k jinému závěru, než že je napadené označení jedinečné a není možné jej zaměnit. Je užívána žalobcem více jak 3 roky a veřejnost si ji se žalobcem právě v této podobě spojuje. Žalobce od vytvoření označení užívá označení každodenně ve všech případech své veřejné činnosti, vynakládá nemalé prostředky do reklamy a je tedy pro něj vžité, přičemž analogicky s rozhodnutím žalovaného sp. zn. O-155197 lze dle žalobce konstatovat, že je napadená ochranná známka pro žalobce již příznačná, když svou formou a obsahem je do té míry originální, že její svérázné znaky mají schopnost individualizovat výrobky, pro něž má být zapsána. Na druhou stranu namítaná ochranná známka v sobě zahrnuje pouze ženské jméno, které je i v souvislosti se spodním prádlem běžně užíváno, nevykazuje žádný jiný odlišující prvek a je tak možné ji běžně zaměnit s jiným označením.

Ke shodnosti či podobnosti výrobků

39. Žalovaný dospěl podle žalobce k závěru, že mezi napadenými a namítanými výrobky existuje i po omezení seznamu napadených výrobků známkoprávní podobnost, byť u některých skupin výrobků vykazuje pouze nízkou míru. Dle žalovaného porovnávané výrobky představují konkrétní druhy oděvů; spadají tedy do nadřazené obecné skupiny oděvy a v tomto aspektu lze spatřovat jejich jistou podobnost - vykazují podobný obecný účel, jsou vyrobeny z týchž či podobných materiálů, mohou mít stejný obchodní původ, distribuční kanály a prodejní místa. Žalovaný rovněž dovodil, že stejné prodejní místo může představovat konkrétní obchod v nákupním centru, sekce či regál v e-shopu či hypermarketu; obchodní řetězec dle žalovaného nabízejí celoročně či sezónně spodní prádlo (elegantní i sportovní), plavky a nejrůznější druhy sportovního oblečení a doplňků.
40. Žalobce se s uvedenými argumenty a závěry neztotožnil. Žalovaný podle něho opomenul, že je nutné přihlídnout, k jaké cenové kategorii se napadené výrobky vztahují. Podle žalobce je nesporné, že takový módní řetězec, jako je H&M, nabízí i „sportovní módu“, avšak i zde více přihlíží k estetickému dojmu než funkčnosti. Relevantní spotřebitelé, na které cílí žalobce, si pečlivě vybírají sportovní oblečení, které kupují a dbají zvýšené pozornosti na značku, střih a materiál. Tomu pak odpovídá i cena, kdy relevantní spotřebitel takové výrobky kupuje jen jednou za čas, dbá zvýšené pozornosti při jejich koupi a výrobky jsou prodávány především ve specializovaných obchodech.
41. Argument týkající se nabízení sportovního oblečení i prádla na stejných místech není podle žalobce s ohledem na současné nákupní trendy relevantní; zřejmým trendem posledních let je dle něho přesun prodejen různého typu do velkých nákupních center, kde se proto běžně setkávají výrobky zcela rozdílného charakteru. Stejně tak nabídka na e-shopech je dle žalobce velmi pestrá, na jednom e-shopu lze zakoupit zboží různého druhu. Skutečnost, že lze různé zboží zakoupit na jednom místě, není podle žalobce pro posouzení zaměnitelnosti nijak rozhodující, neboť by jinak bylo nutné dospět k závěru o zaměnitelnosti prakticky jakéhokoliv zboží. Prádlo i sportovní oblečení jsou nadto poměrně speciální kategorií oděvů, které jsou běžně nabízeny ve specializovaných prodejnách, které nabízí pouze tento typ zboží.
42. Výrobky chráněné napadenou ochrannou známkou se dle žalobce vyznačují kvalitním zpracováním i materiály, což se však podepisuje na jejich ceně. Nelze říci, že takové výrobky by si relevantní spotřebitel kupoval dennodenně. Proto při jejich koupi dbá zvýšené pozornosti a není možné, aby zde pro něj nastala podobnost výrobků.
43. Tvzení o podobnosti výrobků z důvodu jejich zařazení do stejné oblasti spotřeby žalobce považoval za nepřipustně extenzivní výklad s tím, že je proti smyslu zákonné úpravy, aby pouhá příslušnost k jedné z kategorií odůvodňovala závěr o podobnosti přihlašovaných a namítaných výrobků.

44. K závěrům žalovaného o účelovosti své argumentace se žalobce vymežil poukazem na závěry žalovaného k výrobku šaty, stran něhož označil argumentaci za vykonstruovanou s tím, jde o výrobek marginální, jenž žalobce ani nemá v úmyslu jej v této podobě vyrábět.
45. I tak je dle žalobce nesmyslné, aby relevantní veřejnost označení zaměnila. Žalobce přisvědčil žalovanému, že mezi namítanými a přihlašovanými výrobky není dán vztah komplementarity. Žalovaný však podle něho opomněl vzít v potaz jejich nekonkurenční vztah. Bude-li mít spotřebitel zájem o koupi lyžařského oblečení či jiných kusů oděvů, pro které je napadená ochranná známka přihlašována, nespokojí se s výrobky přihlášenými pro namítanou ochrannou známku, např. podprsenku či šněrovačku. Charakter, účel a způsob využití porovnávaných skupin výrobků je dle žalobce rovněž zcela odlišný. Příslušnost výrobků ke stejnému generickému označení nezakládá podobnost či shodnost výrobků bez dalšího. Argumentace žalovaného o podobnosti výrobků z důvodu jejich příslušnosti do stejné kategorie spotřeby je proto dle žalobce zjevně nesprávná. Stejně tak se jedná o výrobky, které spadají do vyšší cenové kategorie, jsou prodávány převážně ve specializovaných prodejnách, a není proto možné, aby došlo ze strany relevantního spotřebitele k záměně.

K pravděpodobnosti záměny

46. Žalovaný nesouhlasil se závěry žalovaného k vymezení průměrného spotřebitele a úrovni jeho pozornosti a informovanosti. Nepopíral, že výrobky ojediněle mohou zakupovat i jiné osoby než sportovní fanoušci, avšak i osoby, které neznají Evu Samkovou, budou dle žalobce při výběru opatrní s vyšší mírou pozornosti vzhledem k ceně výrobků. I zcela „nesportovní“ rodič poptávající lyžařské vybavení pro své dítě, které se chystá na školní lyžařský kurz (jak uvádí jako příklad žalovaný v Napadeném rozhodnutí), bude podle žalobce vzhledem k investici pečlivě vybírat značku, materiál i střih daných výrobků a je tedy nemožné, aby si jej spletl s výrobky označenými namítanou ochrannou známkou, která byla zapsána pro výrobky dámské spodní prádlo. Žalovaný nadto podle žalobce zcela opomněl, že Eva Samková je veřejně známou osobností, a nelze se proto domnívat, že by ji znali pouze sportovní fanoušci.
47. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že jak spodní prádlo, tak sportovní oblečení jsou typy oděvů, kterým je ze strany spotřebitele věnována vyšší míra pozornosti (vyšší než v případě běžného oblečení). V případě spodního prádla je zejména ze strany žen věnována podle žalobce jednotlivým kusům, značkám a střihům zvýšená pozornost. Trendem posledních let je pak podle žalobce důraz na výběr správných velikostí podprsenek, neboť tyto neplní jen estetickou funkci, ale i „mechanickou“ funkci, mající vliv na zdraví žen. Doplnil, že „stejně, co se týče zdraví, lze vzít v úvahu i na jiné sportovní oblečení“. Podle žalobce ženy budou velmi dobře orientovány v nabídce a jednotlivých značkách, proto je pravděpodobnost záměny s jinou značkou - zejména pak značkou vyrábějící zcela jiné zboží - prakticky vyloučena. To platí dle žalobce i o spotřebitelích, kteří budou nakupovat sportovní zboží, jehož koupě je finančně náročnější. Se zřetelem k žalobcem popsaným specifikům sportovního, resp. lyžařského a snowboardového oblečení je dle žalobce zjevné, že i v tomto případě je pravděpodobnost záměny žalobce s jinými výrobky téměř nulová, jelikož spotřebitelé zpravidla věnují jeho výběru velkou pozornost. Přestože jsou tyto výrobky formálně otevřené celé veřejnosti, poptávat je bude podle žalobce pouze její určitý segment, a to takové osoby, které přistupují aktivně ke svému fyzickému zdraví a které pečují o svou fyzickou kondici, a za tímto účelem vyhledávají specifické výrobky, na které budou mít určité kvalitativní nároky. K výběru výrobce těchto výrobků nebudou přistupovat bezmyšlenkovitě, bez rozmyslu, ale naopak se zvýšenou pozorností a lépe informováni. Právě takové osoby budou podle žalobce v posuzovaném případě relevantními spotřebiteli, u nichž vzhledem k jejich zvýšené pozornosti nehrozí, že by mohlo dojít k záměně kolidujících označení. To, že si zboží výjimečně zakoupí i osoby, které Evu Samkovou neznají, podle žalobce neznamená, že patří do skupiny relevantních spotřebitelů.

48. Žalobce dále namítal, že osoba zúčastněná na řízení se svými výrobky ani na území České republiky nijak významně nepůsobí, přičemž pokud ano, děje se tak pod značkou „NATURANA“, nikoliv „EVA“. Většina významných e-shopů s dámských prádlem zboží osoby zúčastněné na řízení podle žalobce nenabízí vůbec; v rámci nabídky obchodů (e-shopů), které výrobky osoby zúčastněné na řízení nabízejí, jsou tyto nabízeny pouze jako zlomek celkové nabídky. Známost ochranné známky na trhu je přitom podle žalobce jedním z důležitých faktorů při posuzování pravděpodobnosti záměny. Žalobce zdůraznil, že i v rozsahu, ve kterém osoba zúčastněná na řízení působí v České republice (či v zahraničí), nepoužívá namítanou ochrannou známku, ale obrazovou znázorňující slovo „Eva“ v jablku. Osobě zúčastněné na řízení muselo být zřejmé, že pokud by využila k uplatnění námitek svou obrazovou ochrannou známku, nebyla by úspěšná. Pravděpodobnost asociace mezi označeními je dle žalobce prakticky vyloučena.
49. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, sp. zn. 4 As 90/2006 žalobce shrnul, že nikoli jakákoliv podobnost, ale pouze podobnost závažná může mít vliv na zamítnutí přihlášky ochranné známky, a to z důvodu existence pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitele. V posuzované věci přitom podle žalobce taková pravděpodobnost záměny na straně relevantního spotřebitele neexistuje.

IV. Vyjádření žalovaného

50. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2020 navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
51. K námitkám o rozlišovací způsobilosti slovního prvku „EVA“ žalovaný k otázce shodnosti či podobnosti porovnávaných označení odkázal na závěry uvedené na str. 19 až 23 Napadeného rozhodnutí a str. 18 až 23 Prvostupňového rozhodnutí. Zopakoval, že nesdílí názor žalobce o velmi nízké rozlišovací způsobilosti prvku „EVA“ v namítané ochranné známce a odkaz žalobce na metodický materiál považuje za nepřipadný. Uvedl, že u zapsané ochranné známky se presumuje alespoň minimální stupeň rozlišovací způsobilosti, jinak by ochranná známka nebyla zapsána. Jakkoli je v obecné rovině pravdou, že shoda v prvku s nízkým stupněm rozlišovací způsobilosti nevede za normálních okolností ke konstatování existence pravděpodobnosti záměny, ve stávajícím případě shodný prvek „EVA“, který je celý obsažen v napadeném označení, takový prvek podle žalovaného nepředstavuje. Ač se jedná o běžně užívané, časté ženské jméno s možným evokativním poselstvím, disponuje vůči namítaným výrobkům dobrou rozlišovací způsobilostí. Namítaná ochranná známka tedy neobsahuje žádný „slabý“ prvek a není namístě uvažovat o aplikovatelnosti poukazovaného Společného prohlášení. Podle žalovaného se jedná o ochrannou známku s dostatečnou vnitřní rozlišovací způsobilostí pro chráněné výrobky a tudíž namítaná ochranná známka plní dobře svou základní, rozlišující roli.
52. K námitce, dle níž třeba se v posuzovaném případě zaměřit na vliv ostatních neshodujících se prvků, žalovaný odkázal na vypořádání odpovídající námitky na str. 21 až 23 Napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na uvedených závěrech.
53. I k argumentaci žalobce ohledně dalších zapsaných ochranných známek ve znění „Eva“ žalovaný setrval na závěrech vyslovených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
54. Uváděl-li žalobce, že napadené označení užívá více než 3 roky a veřejnost si je s ním právě v této podobě spojuje, užívá označení každodenně, vynakládá nemalé prostředky do reklamy a je tedy pro něj vžitě a pro něj příznačné, žalovaný konstatoval, že i tato žalobní námitka, kterou žalobce v průběhu správního řízení před žalovaným neuvedl, je zcela lichá. Žalobce podle žalovaného zaměňuje jednotlivé důvody zamítnutí přihlášky ochranné známky; vzhledem k tomu, že k zamítnutí přihlášky napadené ochranné známky došlo nikoli pro nedostatek její rozlišovací způsobilosti, ale z důvodu pravděpodobnosti záměny se starší ochrannou známkou, je otázka příznačnosti podle žalovaného bezpředmětná.
55. K námitkám směřujícím proti závěrům o podobnosti výrobků žalovaný reprodukoval některé závěry Napadeného rozhodnutí a odkázal na v něm obsaženou argumentaci.

56. K poukazu na rozsudek SDEU ve věci *Canon* a aplikaci kompenzačního principu žalovaný uvedl, že aplikovatelnost tohoto principu nezpochybňuje. I v tomto ohledu setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a odkázal na v něm uvedené závěry.
57. Žalovaný trval na tom, že relevantní spotřebitelská veřejnost bude sestávat jak z distributorů a prodejců daných druhů oděvů a obuvi, ze skupin dobře informovaných spotřebitelů s vyšší mírou obezřetnosti a pozornosti, ale i ze spotřebitelů, jejichž informovanost, obezřetnost a míra pozornosti bude běžná a průměrná. V takovém případě v souladu se závěry rozsudku Tribunálu ve věci T-95/16, *Savas Aydın/ EUIPO - Kaporal Groupe*, tvoří relevantní spotřebitelskou veřejnost obě skupiny spotřebitelů, přičemž zohlednit je třeba tu z nich, která vykazuje nejnižší stupeň pozornosti.
58. I ve zbývajících částech vyjádření pak žalovaný reprodukoval argumentaci uvedenou již v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

V. Replika žalobce

59. Žalobce v replice ze dne 26. 10. 2020 setrval na žalobní argumentaci.
60. Hodnocení o rozlišovací způsobilosti prvku „EVA“ označil za zcela nedostatečné. Zopakoval, že pro závěr o velmi nízké míře rozlišovací způsobilosti tohoto prvku svědčí i existence dalších v rejstříku zapsaných ochranných známek s tímto prvkem. Trval na tom, že námitku o užívání napadeného označení uplatnil již v průběhu řízení před Úřadem, a to již ve vyjádření k námitkám osoby zúčastněné na řízení ze dne 12. 12. 2017.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

61. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť všechny žalobcem navrhované důkazní prostředky jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným, jehož obsahem se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování neprovádí, případně soud jejich provedení považoval pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek za nepotřebné.
62. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení a zamítl přihlášku napadené ochranné známky pro v řízení o rozkladu upravený seznam výrobků podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného a trvá na tom, že mezi kolidujícími označeními není dána pravděpodobnost záměny.

VI.A Právní a judikatorní rámec

63. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2018 platilo, že „*přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou*“.

64. Podle čl. II. bodu 1 a 3 zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, je přitom třeba podané námitky posuzovat jako námitky podané podle obdobně znějícího ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019.
65. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
66. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. (podobnost označení, podobnost zboží/služeb, pravděpodobnost záměny, pravděpodobnost asociace).
67. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
68. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). V opačném případě nemůže být vlastníku starší ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.
69. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom pravděpodobnost záměny jako takovou nedefinují, nestanoví, jaký stupeň podobnosti mezi dřívější ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
70. Posuzování otázky pravděpodobnosti záměny je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmů podobnost, shodnost či zaměnitelnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování podobnosti (zaměnitelnosti) přihlašovaných označení jde o výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).

71. Pokud jde o **hledisko shodnosti či podobnosti označení**, platí, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. Ochranné známky přitom musí být podle ustálené rozhodovací praxe srovnávány v podobě, v jaké jsou přihlášeny a v jaké požívají ochranu. To znamená, že registrované ochranné známky jsou srovnávány v podobě, jak byly zaregistrovány, přičemž je irelevantní podoba skutečného či možného užití chráněného označení (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 4. 2010 ve věci T-488/07, *Cabel Hall Citrus v. OHIM*).
72. Dvě označení jsou podobná, když jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení stupně podobnosti mezi předmětnými označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmito různými prvky přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
73. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu. Tedy vizuální, fonetická nebo sémantická podobnost kolidujících označení musí být založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Průměrný spotřebitel přitom obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (v tomto smyslu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. 6. 2004 ve věci T-186/02, *DIESELIT*).
74. Za účelem posouzení stupně podobnosti existujícího mezi dotýcnými ochrannými známkami je zejména namístě určit jejich stupeň vzhledové, sluchové a pojmové podobnosti, s přihlédnutím ke kategorii dotčených výrobků nebo služeb a podmínkám, za kterých jsou tyto výrobky nebo služby uváděny na trh (viz rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
75. V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*].
76. Pokud je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, pak je před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek důležité zjistit, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou (např. v reklamě, při nákupu určitého zboží nebo služeb) nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (viz rozsudek SDEU ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).

77. Dle judikatury SDEU tedy není vyloučeno, aby celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, dominovala jedna nebo více jejích složek. Identifikace dominantního prvku je určena zejména jeho pozicí, velikostí a rozměry v rámci označení a/nebo použitím barev, pokud mohou ovlivnit vizuální vnímání spotřebitele. Při posouzení dominantního charakteru jedné či více složek posuzované kombinované ochranné známky, je nutno zohlednit zejména vnitřní vlastnost každé z těchto složek, a to jejich porovnáním s vlastnostmi ostatních složek.
78. Platí přitom, že označení mohou být podobná v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny (viz dále).
79. Ke **kritériu shodnosti či podobnosti zboží či služeb** je třeba především zdůraznit, že při porovnání výrobků a služeb je nutno vycházet ze znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní (rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 6. 2010 ve věci T-487/08, *Kremežin*, bod 71, obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012 - 48).
80. Soudy přitom ve své rozhodovací praxi rovněž opakovaně dovodily, že samotné zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.) není rozhodující. Jde o třídění pouze administrativní, proto není určující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb, podobnost může být shledána i mezi službami a výrobky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, čj. 4 As 113/2015 - 34, či ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Je na vůli přihlašovatele pro jaké konkrétní výrobky a služby nárokuje přiznat přihlašovanému označení ochranu zápisem do rejstříku, v přihlášce je povinen uvést jejich výčet a zatřídit je (vzestupně) podle mezinárodního třídění. Význam má proto srovnání výrobků a služeb, pro které byla ochrana v podané přihlášce nárokována a namítanou ochrannou známkou přiznána.
81. Za shodné resp. podobné se přitom v rozhodovací praxi SDEU považují ty výrobky anebo služby, které mají stejné nebo natolik blízké podstatné znaky, že v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele.
82. Při hodnocení splnění podmínky shodnosti anebo podobnosti výrobků či služeb je třeba v souladu s ustálenou judikaturou reflektovat všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 10. 9. 2008 ve věci T-48/06, *Astex Therapeutics Ltd vs. OHIM*). Význam jednotlivých relevantních kritérií a jejich důležitost je třeba hodnotit v kontextu každého jednotlivého případu.
83. I ve vztahu k tomuto hledisku je nutno připomenout, že výrobky anebo služby mohou být podobné v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny.
84. Dalším hlediskem, jež je třeba vzít v rámci posouzení pravděpodobnosti záměny v úvahu, je pak **hledisko rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky**.
85. V tomto směru soud připomíná, že při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny je podle konstantní judikatury nutno vždy zohlednit rozlišovací způsobilost starších (namítaných) ochranných známek (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97,

Canon, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 1 As 80/2010 - 152, či ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).

86. Lze říci, že čím větší rozlišovací způsobilost dřívější ochranná známka má, tím je také pravděpodobnost záměny větší. Rozlišovací způsobilost je pak třeba posuzovat ve vztahu k nárokováným výrobkům či službám, neboť distinktivní není jakékoliv označení samo o sobě, ale vždy jen ve vazbě na konkrétní výrobky a služby, pro něž má být toto označení chráněné (k tomu např. rozhodnutí SDEU ze dne 8. 4. 2003 ve věcech C-53/01 až C-55/01, *Linde*). Vysoká rozlišovací způsobilost je obecně dána v případě fantazijních ochranných známek. Výrazná míra distinktivnosti je přiznávána i ochranným známkám sestávajícím z obecných běžně užívaných nedistinktivních slov, pokud tato obecná slova nijak nesouvisí se seznamem výrobků a služeb. Shoda pouze v nedistinktivním prvku či v prvku s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti za normálních okolností k zaměnitelnosti nevede. Při posuzování zaměnitelnosti je dále třeba zohlednit podobnosti či rozdíly a rozlišovací způsobilost ostatních prvků tvořících ochrannou známku.
87. Čím distinktivnější je starší označení, tím větší je podle rozhodovací praxe soudů nebezpečí záměny. Označení s vysokou rozlišovací způsobilostí, ať už *per se* nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, se těší širší ochraně než označení s nižší rozlišovací způsobilostí (rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
88. Z toho vyplývá, že zde může být pravděpodobnost záměny, bez ohledu na nižší stupeň podobnosti mezi ochrannými známkami, tam, kde výrobky nebo služby, které chrání, jsou velmi podobné a starší označení je vysoce distinktivní (rozhodnutí SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*).
89. Dalším dílčím hlediskem v rámci posouzení nebezpečí záměny je kritérium **relevantního spotřebitele**. V tomto směru platí, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Základem pro vymezení pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*, v němž bylo konstatováno, že průměrným spotřebitelem je spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. Obdobné závěry vyplývají i z rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, kde SDEU dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel je spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný. Úroveň pozornosti spotřebitele se přitom se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či rozsudek Tribunálu ze dne 6. 5. 2008 ve věci T-246/06, *Redcats v OHIM – Revert & Cía (REVERIE)*].
90. Pod vlastní **pravděpodobností záměny** je pak podle rozhodovací praxe soudů třeba rozumět riziko, že spotřebitelská veřejnost přímo zamění ochranné známky anebo si spojí sporné ochranné známky a bude předpokládat, že sporné výrobky či služby pocházejí od stejného nebo ekonomicky propojeného subjektu (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 20. 9. 2007 ve věci C-193/06, *Société des Produits Nestlé SA v. OHIM*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*; obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).
91. Nebezpečí záměny musí být posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory konkrétního případu. Posouzení nebezpečí záměny závisí na celé řadě prvků, zejména na míře rozpoznání ochranné známky na trhu, na asociaci s dřívější ochrannou známkou, na stupni podobnosti mezi spornými ochrannými známkami a mezi výrobky či službami (srov. rozsudky SDEU ze dne 15. 3. 2007 ve věci C-171/06, *T.I.M.E. ART Uluslararası Saat Ticareti ve dişi Ticaret AŞ v. OHIM*, ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 2. 9.

2010 ve věci C-254/09, *Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM*, ze dne 20. 3. 2007 ve věci C-325/06, *Galileo International Technology*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 2. 2008 ve věci T-146/06, *Sanofi-Aventis vs. OHIM*).

92. Je třeba zdůraznit, že není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (srov. např. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*). Pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti (srov. tamtéž).
93. Soud v návaznosti na výše uvedené doplňuje, že v situaci, kdy jsou zboží/služby a označení vyhodnocena jako podobná, soudy v minulosti zpravidla konstatovaly existenci nebezpečí záměny. Jinak řečeno, jsou-li v konkrétním případě naplněny podmínky, že starší ochranná známka je podobná s přihlašovanou ochrannou známkou, přičemž starší ochranná známka je zapsána pro shodné či podobné výrobky nebo služby s přihlašovanou ochrannou známkou, bude v takové situaci zpravidla až na výjimečné případy dáno nebezpečí záměny a tedy bude dán i důvod relativní zápisné nezpůsobilosti, resp. důvod neplatnosti. Případný odlišný závěr, založený na zevrubné úvaze stran v dané věci relevantních faktorech vylučujících nebezpečí záměny, např. na minimální míře distinktivy namítaných ochranných známek, pak musí být v konkrétním případě přezkoumatelným způsobem odůvodněn.
94. Soudy přitom v minulosti opakovaně dovodily, že celkové posuzování nebezpečí záměny implikuje jistou vzájemnou závislost relevantních kritérií, zejména míru podobnosti sporných ochranných známek a míru podobnosti příslušných výrobků či služeb. Vyšší míra podobnosti ochranných známek může kompenzovat nižší míru podobnosti výrobku či služeb a naopak (**tzv. kompenzační princip**), protože s vyšší rozlišovací způsobilostí dřívější ochranné známky roste i nebezpečí záměny (k tomu rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, rozhodnutí Tribunálu ze dne 14. 12. 2006 ve spojených věcech T-81/03, T-82/03, T-103/03, *Mast-Jägermeister*, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 As 32/2013 - 46, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, či ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97).
95. Zbývá doplnit, že ze známkoprávního hlediska je nerozhodné, zda k záměně přihlašované ochranné známky s dřívější ochrannou známkou skutečně došlo, neboť k závěrům o existenci pravděpodobnosti záměny je dostačující potencionální možnost, že by k takové záměně mohlo dojít (k tomu rozhodnutí Tribunálu ze dne 24. 11. 2005 ve věci T-346/04, *Sadas SA v. OHIM*).

VI.B Posouzení žalobní argumentace

96. Soud předně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce zpochybňoval závěry žalovaného stran podobnosti kolidujících označení.

K podobnosti kolidujících označení

97. Žalovaný dospěl v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k závěru o vyšší míře podobnosti kolidujících označení. Uzavřel, že kolidující označení jsou vizuálně podobná ve vyšší míře, foneticky shodná a významově shodná či podobná v závislosti na tom, zda bude rozpoznán odkaz na známou sportovkyni; měl za to, že kolidující označení vyvolávají podobný celkový dojem. Za klíčovou pro své závěry přitom považoval přítomnost shodného prvku „EVA“ s dobrou rozlišovací způsobilostí.
98. Žalobce svými žalobními námitkami především nesouhlasil s vyhodnocením míry rozlišovací způsobilosti slovního prvku „EVA“ tvořícího namítanou ochrannou známku a trval na tom, že se zřetelem k jeho nízkému stupni distinktivy bylo třeba se při posuzování podobnosti zaměřit na vliv ostatních neshodujících se prvků. Měl za to, že v důsledku výrazného grafického ztvárnění napadeného označení, v němž spotřebitelé dle něho jasně rozpoznávají zamýšlený odkaz na snowboardistku Evu Samkovou, si označení podobná nejsou.

99. Soud předesílá, že namítaná slovní ochranná známka je tvořena jediným slovním prvkem „EVA“. Slovní prvek není nijak graficky upraven, není vyveden v žádném zvláštním fontu, doplněn o jiné prvky ani jinak zvýrazněn.
100. Napadené obrazové označení pak tvoří slovní prvek „eva“ vyvedený v písmenech malé psací abecedy. Tento slovní prvek je integrálně zakomponován do grafického prvku, s nímž je spojen přední počáteční i koncovou částí a společně vytváří obrazec evokující lidská ústa, nad nimiž je další vyveden obrazový prvek sestávající z dvou symetrických křivek, jež mohou evokovat knír.
101. Městský soud v Praze přistoupil na půdorysu žalobcem uplatněných námitek k přezkumu zákonnosti závěrů Napadeného rozhodnutí v posouzení otázky podobnosti kolidujících označení. Vyšel přitom s odkazem na výše rekapitulovaný judikatorní rámec z principu, že nebezpečí záměny musí být posuzováno z globálního pohledu. Vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být zkoumána na základě celkového dojmu, kterým tato označení působí. Současně reflektoval shora shrnuté judikatorní závěry akcentující rozlišení dominantních a méně významných prvků označení.
102. Soud přitom shodně s žalovaným konstatuje, že slovní prvek „EVA“ tvořící namítanou ochrannou známku je obsažen rovněž v napadeném označení, v němž je zakomponován do grafického prvku.
103. V této souvislosti soud připomíná, že shora rekapitulovaná ustálená rozhodovací praxe SDEU, z níž v soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází i zdejší soud, požaduje, aby v případě, kdy je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, bylo před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek zjištěno, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Rozlišení dominantních prvků od dalších prvků označení je klíčové především z tohoto důvodu, že spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky, přičemž obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale právě na její výraznější a dominantní prvky. Platí přitom, že na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením si jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (srov. výše). Z uvedených důvodů je identifikace dominantního prvku jedním z klíčových momentů posuzování podobnosti kolidujících označení.
104. Pokud jde o posouzení celkového dojmu, který napadené označení bude vyvolávat v paměti relevantní veřejnosti, má soud za to, že i přes nikoli nevýrazně zpracovaný grafický prvek bude celkový dojem daného označení ovlivňovat především slovní prvek „eva“. Uvedený slovní prvek bude podle názoru soudu s ohledem na svůj charakter právě tím prvkem, který zanechá v relevantní veřejnosti paměťovou stopu, byť není vyloučeno, že si část spotřebitelské veřejnosti slovní prvek díky obrazovému prvků spojí s českou snowboardistkou Evou Samkovou. SDEU ostatně ve své rozhodovací praxi v minulosti v tomto směru opakovaně zdůraznil, že je-li označení složeno ze slovních a obrazových prvků, je třeba slovním prvkům až na výjimky přiznat větší rozlišovací způsobilost než prvkům obrazovým, jelikož průměrný spotřebitel snáze odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu, než popisem obrazového prvku ochranné známky. V tomto směru soud poukazuje na závěry vyslovené např. v rozhodnutích SDEU ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-104/01, *Fifties*, bod 47, a ze dne 14. 7. 2005 ve věci T-312/03, *SELENIUM-ACE*, bod 37. Žalovanému je v tomto ohledu třeba přisvědčit, že nelze uzavřít, že každému spotřebiteli, jenž se s napadeným označením setká, bude jeho etymologický zdroj a spojení se sportovkyní zřejmý (k průměrnému spotřebiteli srov. níže).
105. Pokud jde o grafické prvky napadeného označení, nelze jistě uzavřít, že by se jednalo toliko o marginální dekorativní prvky, jež v praxi vůbec nebudou vnímány. Soud je však, jak bylo uvedeno výše, přesvědčen, že přesto v praxi to nebudou tyto prvky, jež by primárně vyvolávaly u relevantního okruhu spotřebitelů veřejnosti paměťovou stopu, resp. nepůjde o prvky, které bude relevantní spotřebitel s to si vybavit při porovnání s namítanou ochrannou známkou

obsahující slovní prvek shodného znění. S žalobcem nelze souhlasit, že by se v případě tohoto typu označení relevantní spotřebitel *a priori* zaměřil na grafický prvek; grafické prvky včetně vyobrazení jména sice nebudou u průměrného spotřebitele, jak je níže vymezen, opomenuty, ale paměťovou stopu bude vyvolávat spíše z grafického prvku zřetelně vystupující slovní prvek, na který se spotřebitel při vizuálním vnímání zaměří. Sám slovní prvek napadené ochranné známky se tak podle soudu jeví být v tomto označení převládajícím a právě on je sám o sobě způsobilý vytvořit představu o této ochranné známce, kterou si cílová veřejnost uchová v paměti.

106. Soud přitom nemohl žalobci přisvědčit v samotném jádru jeho žalobní argumentace akcentujícím nízkou rozlišovací způsobilost slovního prvku „EVA“. SDEU v minulosti judikoval, že rozlišovací způsobilost ochranné známky musí být posuzována ve vztahu jednak k výrobkům nebo službám, pro něž je zápis žádán, a jednak k vnímání zúčastněného okruhu osob, přičemž v tomto směru nejsou rozlišována označení různé povahy. SDEU potvrdil, že kritéria posouzení rozlišovací způsobilosti ochranných známek tvořených osobním jménem jsou tudíž stejná jako kritéria použitelná na jiné kategorie ochranných známek. Větší obtíž, k níž může popřípadě dojít při konkrétním posouzení rozlišovací způsobilosti určitých ochranných známek, nemůže odůvodnit předpoklad, že takové ochranné známky postrádají *a priori* rozlišovací způsobilost nebo ji mohou nabýt pouze užíváním (srov. rozsudek ze dne 16. 9. 2004 ve věci C-404/02, *Nichols plc v. Registrar of Trade Marks*).
107. Třebaže v obecné rovině platí, že příjmení bude mít zpravidla vyšší rozlišovací způsobilost než křestní jméno (srov. např. závěry vyslovené SDEU v rozsudku ze dne 24. 6. 2009 ve věci C-51/09, *Barbara Becker, Harman International Industries, Inc., v. OHIM*), nelze uzavřít, že by křestní jméno obecně žádnou rozlišovací způsobilost ve vztahu ke konkrétním výrobkům nebo službám nemělo.
108. Stejně jako výraz běžného jazyka může i rozšířené křestní jméno plnit funkci ochranné známky, a tudíž rozlišit dotčené výrobky nebo služby, pokud neexistuje jiný důvod zápisné nezpůsobilosti (druhovná nebo popisná povaha ochranné známky, existence staršího práva).
109. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že SDEU ve svých rozhodnutích opakovaně potvrdil, že ochranná známka představovaná slovním prvkem tvořeným křestním jménem vykazuje přinejmenším průměrnou inherentní rozlišovací způsobilost (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 12. 2009 ve věci T-483/08, *Giordano Enterprises Ltd v OHIM*, a ze dne 24. 10. 2010 ve věci T-130/09, *Eliza Corporation v. OHIM*).
110. Žalobce ostatně v podané žalobě ani nijak nezpochyboval, že by křestní jméno v obecné rovině rozlišovací způsobilost postrádalo. Svou argumentaci zaměřoval na to, že na toto křestní jméno není možné pohlížet stejně jako na jiná ženská jména, ale jeho charakter vykazuje vyšší míru obecnosti, čímž dochází k podstatnému snížení jeho rozlišovací způsobilosti. Soud se přitom v tomto ohledu ztotožňuje s žalovaným, že nelze považovat za pravděpodobné, že by průměrný spotřebitel relevantních výrobků ve vztahu k nim asocioval jméno „EVA“ s jeho biblickým významem a případně symbolem pro ženu, a že by tedy nebylo na toto křestní jméno možno z žalobcem uváděných důvodů nahlížet obdobně jako na jiné ženské křestní jméno.
111. Soud tedy shodně s žalovaným neshledal opodstatněnými námitky žalobce založené na mylném názoru o velmi nízké rozlišovací způsobilosti prvku „EVA“. Žalovaný v souladu se shora popsány judikatorními závěry řádně zkoumal distinktivitu předmětného označení ve vztahu ke konkrétním výrobkům rozhodným v posuzované věci a přezkoumatelně vyložil důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že vůči předmětným výrobkům z oblasti oděvů nelze o nedostatku rozlišovací způsobilosti slovního prvku, resp. označení „EVA“ uvažovat. Jeho závěrům akcentujícím kromě jiného okolnost, že v oblasti oděvů jsou různá ženská jména běžně užívána např. k označení kolekcí či řad výrobků určených pro ženy; případně mohou dle něho též odkazovat na osobu designera, návrháře či osobu s daným výrobcem nebo konkrétní kolekcí

spojenou, přičemž jakkoli může označení u spotřebitele vyvolat určitou evokaci, nesměruje k popisu charakteru či vlastností výrobku jako takového a může maximálně naznačovat jeho určení ženám, nelze z pohledu soudu ničeho vytknout (k obvyklosti užívání tohoto typu ochranných známek v oděvním průmyslu srov. např. shora připomínané rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 12. 2009 ve věci T-483/08, *Giordano Enterprises Ltd v OHIM*, bod 31, a ze dne 24. 10. 2010 ve věci T-130/09, *Eliza Corporation v. OHIM*, bod 39).

112. Se zřetelem k uvedenému pak soud zprostředkovaně neshledal důvodnými ani námitky odkazující na Společné prohlášení – žalovaný nepochybil, pokud v něm uvedené závěry v této věci neaplikoval. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že ač se jedná o běžně užívané ženské křestní jméno, nelze uzavřít, že by vůči namítaným výrobkům nedisponovalo žádnou nebo toliko nízkou mírou rozlišovací způsobilostí. Soud souhlasí s žalovaným, že namítaná známka je nadána dostatečnou inherentní rozlišovací způsobilostí pro dané produkty a může v tomto ohledu plnit svou funkci.
113. Ač žalobce v podané žalobě výslovně nebrojil proti konkrétním závěrům žalovaného k jednotlivým hlediskům podobnosti obou označení, soud podotýká, že tato skutečnost nebrání Městskému soudu v Praze v učinění si závěru stran těchto otázek v rámci soudního řízení správního, neboť žalobce žalobními body zpochybnil závěr o podobnosti kolidujících označení jako takových a namítal nesprávné posouzení otázky existence rizika pravděpodobnosti záměny.
114. Soud proto v první řadě posoudil otázku vizuální podobnosti, přičemž v návaznosti na shora uvedené úvahy stran rozlišení prvků, jež budou vyvolávat u relevantní spotřebitelské veřejnosti paměťovou stopu, sdílí přesvědčení žalovaného o existenci spíše vyššího stupně vizuální podobnosti. Shoda kolidujících označení v prvku „EVA/Eva“ představuje při obecně akceptované zásadě, že u napadeného označení je třeba slovnímu prvku přiznat větší rozlišovací způsobilost než prvku obrazovému, významný faktor. Shodný prvek, jenž tvoří namítanou ochrannou známku, je přitom u napadeného označení odlišen toliko typem a velikostí písma.
115. Stylizace – grafické znázornění slovního prvku „eva“ nicméně není provedena natolik zásadně výrazně, aby byla způsobilá významnějším způsobem ovlivnit celkový dojem z napadené ochranné známky. Soud je přesvědčen, že vyvedení předmětného slovního prvku napadeného označení písmeny malé psací abecedy nemůže vést v daném případě k závěru o tom, že by měl mít tento element napadené ochranné známky nikoli zanedbatelný vliv na celkový dojem relevantního spotřebitele. Skutečnost, že je slovní prvek vyveden v jiném fontu písma, kurzivou nebo zvýrazněně, v písmenech malé či velké abecedy či barevně, má oproti slovnímu prvku nade vší pochybnost minimální význam, ledaže by šlo skutečně o případ mimořádně stylisticky výrazného vyjádření. Shodný závěr ostatně vyplývá i Metodických pokynů EUIPO v Části C, Sekci 2, Kapitole 4. V této souvislosti soud připomíná, že EUIPO je orgánem s působností vymezenou na rozhodování zápisu o ochranných známkách Evropské unie, nikoli o ochranných známkách vnitrostátních. Zákon č. 441/2003 Sb. je však v souladu s dříve uvedeným transpozicí unijní směrnice a musí tak být vykládán v souladu s jejím smyslem a účelem. Z uvedeného důvodu není možné metodiky EUIPO přehlížet a je nutno z nich v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene známkového práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, čj. 9 As 18/2012 - 31, či ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 As 106/2016 - 84).
116. Z hlediska posouzení vizuální podobnosti tak soud činí dílčí závěr, že žalovaný nepochybil, když v souladu se shora popsányými judikatorními standardy přistoupil k identifikaci převládajícího prvku v napadeném označení, přičemž postupoval metodologicky správně, když přihlédl k charakteru jednotlivých prvků a jejich vnímání relevantním okruhem spotřebitelské veřejnosti, a současně vysvětlil, proč ostatní prvky uvedených označení považoval z pohledu vnímání spotřebitelem za méně významné.

117. Soud tedy uzavírá, že z vizuálního hlediska jsou si kolidující označení podobná spíše ve vyšší míře.
118. Pokud jde o fonetické hledisko, žalobce závěry žalovaného o fonetické shodnosti kolidujících označení v podané žalobě nijak nezpochybňoval. Soud se tedy v daném směru omezuje na poznámku, že napadené označení i namítaná ochranná známka budou relevantním spotřebitelem foneticky vnímány identicky, a to právě se zřetelem ke shora popsané shodě ve slovním prvku „EVA“/„eva“. Grafický prvek napadeného označení nebude hrát pro účely fonetického porovnání kolidujících označení žádnou roli. Žalovaný proto správně uzavřel, že porovnávaná označení jsou z fonetického hlediska shodná.
119. Konečně pokud jde o sémantickou podobnost, ani v tomto ohledu žalobce v podané žalobě proti závěrům vysloveným žalovaným v Prvostupňovém rozhodnutí i Napadeném rozhodnutí o shodnosti, případně vyšší míře sémantické podobnosti, výslovně nebrojil. K námitkám, jimiž v souladu s dříve uvedeným žalobce poukazoval na to, že ve výrazném grafickém ztvárnění napadeného označení spotřebitelé jasně rozpoznají zamýšlený odkaz na snowboardistku Evu Samkovou, pak soud poukazuje na shora uvedené závěry, dle nichž jakkoli jistě není vyloučeno, že si část spotřebitelské veřejnosti napadené označení spojí se známou českou sportovkyní, nelze dovozovat, že všichni spotřebitelé takové spojení bez dalšího učiní. Se zřetelem k dále provedenému vymezení průměrného spotřebitele je totiž zřejmé, že do okruhu spotřebitelské veřejnosti je třeba zařadit i osoby, které si špičkovou českou snowboardistku s předmětným označením nespojí, a to bez ohledu na nesporně nezanedbatelnou míru jeho kreativity.
120. Soud tedy z výše vyložených důvodů neshledal důvodnou žádnou z dílčích námitek zpochybňujících posouzení otázky podobnosti kolidujících označení. Některými dalšími dílčími subnámitkami se přitom soud zabýval v pasáži týkající se rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky (srov. dále).

K podobnosti výrobků

121. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce brojil proti závěrům žalovaného stran podobnosti výrobků.
122. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že po omezení seznamu výrobků v průběhu rozkladového řízení již sice nelze porovnávané výrobky označit za shodné, nadále je však lze v daném rozsahu podle předsedy Úřadu považovat za podobné, byť některé z nich v nízkém stupni. Dle žalovaného porovnávané výrobky představují konkrétní druhy oděvů; spadají tedy do nadřazené obecné skupiny oděvy a v tomto aspektu lze spatřovat jejich jistou podobnost – vykazují podobný obecný účel, jsou vyrobeny z týchž či podobných materiálů, mohou mít stejný obchodní původ, distribuční kanály a prodejní místa.
123. Žalobce v podané žalobě s uvedenými závěry nesouhlasil. Tvrdil, že příslušnost výrobků ke stejnému generickému označení nezakládá podobnost či shodnost výrobků bez dalšího. Měl za to, že žalovaný opomenul přihlídnout k cenové kategorii napadených výrobků a akcentoval kvalitu zpracování výrobků označených napadeným označením. Neztotožnil se ani s argumentací stran nabízení výrobků na stejných místech.
124. Soud předesílá, že napadená ochranná známka je v souladu s dříve uvedeným přihlašována pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do třídy 25 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (25) lyžařské oblečení, lyžařská obuv, oděvy, a to trička, košile, mikiny, svetry, bundy, kalhoty, sukně, šaty včetně sportovních v rámci této třídy, pokrývky hlavy, rukavice. Namítaná ochranná známka pak byla zapsána pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (25) dámské spodní prádlo, zejména podprsenky, šněrovačky, korzety, kalhotky s nohavičkou, stringy, tanga, body, kalhotky s nohavičkou; plavky a plážové oblečení.

125. Žalovanému lze přisvědčit potud, že se zřetelem k provedené úpravě seznamu výrobků v průběhu řízení o rozkladu již nelze uvažovat o shodnosti porovnávaných výrobků z důvodu zahrnutí výrobků krytých namítanou známkou v širší kategorii výrobků, ve vztahu k níž byla původně přihlášky napadeného označení podána (k otázce shodnosti výrobků v případech, kdy jsou výrobky, na něž se vztahuje starší namítaná ochranná známka, obsaženy v obecnější kategorii uvedené v přihlášce ochranné známky, či v případech, kdy jsou výrobky uvedené v přihlášce ochranné známky obsaženy v obecnější kategorii, na niž se vztahuje starší namítaná ochranná známka, tak soud toliko ve stručnosti poukazuje na rozsudek Tribunálu ze dne 7. 9. 2006 ve věci T-133/05, *Gérard Meric v. OHIM* a tam citovanou judikaturu).
126. Přestože se v posuzovaném případě o takovou situaci nejedná, nemohl soud shodně jako žalovaný ponechat bez povšimnutí, že v nyní řešené věci jsou po omezení seznamu výrobků napadené ochranné známky předmětnými označeními kryty shodně výrobky spadající pod společnou širší kategorii oděvů.
127. Žalobci je možno přisvědčit potud, že příslušnost výrobků ke stejné obecnější kategorii nezakládá podobnost či shodnost výrobků bez dalšího. Přestože však okolnost, že jak napadená ochranná známka, tak i namítaná ochranná známka se vztahují k výrobkům spadajícím pod společnou širší kategorii oděvů (spodní prádlo i lyžařské oblečení a další oděvy nepochybně spadají pod tuto širší kategorii), sama o sobě neznamená, že se musí nutně jednat o výrobky podobné, je tato skutečnost relevantním indikátorem možné podobnosti porovnávaných výrobků, který nelze zcela pominout.
128. Jak bylo vyloženo výše v rámci popisu relevantního právního a judikturního rámce, obecně platí, že při hodnocení splnění podmínky shodnosti anebo podobnosti výrobků je třeba reflektovat všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa. Význam jednotlivých relevantních kritérií a jejich důležitost je třeba hodnotit v kontextu každého jednotlivého případu, neboť v jednotlivých případech nemusí být relevantní všechna uvedená kritéria.
129. Soud se přitom z dále uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného, že při zohlednění relevantních kritérií vyplývajících z rozsudku SDEU ve věci *Canon* je třeba dospět k závěru o podobnosti porovnávaných výrobků, a to od vyšší po nižší míru.
130. Soud v této souvislosti ke kritériu povahy výrobků konstatuje, že všechny porovnávané výrobky mají obdobnou povahu, neboť jsou vyrobeny z obdobných materiálů a mají obdobnou primární funkci, kterou je zakrytí části těla.
131. Pokud jde o účel užití, coby další relevantní dílčí kritérium podobnosti porovnávaných výrobků, i v tomto případě lze uzavřít, že je účel užití napadených i namítaných výrobků v širším smyslu obdobný, neboť jím je využití výrobku k přikrytí, schování, zkrášlení nebo ochraně lidského těla. Jakkoli jistě nelze uzavřít, že je účel použití v případě spodního prádla a lyžařského oblečení na první pohled shodný, lze uzavřít, že není relevantním způsobem odlišný. Soud v tomto směru souhlasí s žalovaným, že primární obecný účel (zakrytí těla) bude v případě konkrétních typů výrobků modifikovaný a doplněný svým dalším určením, např. pokud jde o určení pro konkrétní část (části lidského těla), rovinu funkčnosti, tepelných vlastností, estetických kritérií apod. Pro účely posouzení podobnosti porovnávaných výrobků se nicméně nelze omezit na akcentaci tohoto „sekundárního“ určení, ale je třeba zohlednit obdobný primární účel.
132. Podobnost pak lze s ohledem na podobnou povahu i účel použití shledat rovněž u dalšího relevantního kritéria, jímž je způsob použití (obléknutí, navléknutí, nazutí...). Namítané a napadené výrobky jsou přitom v praxi užívány společně (spodní a svrchní oděvy).

133. Z uvedených důvodů tak nelze souhlasit s žalobcem, že by charakter, účel a způsob využití porovnávaných skupin výrobků byl zcela odlišný.
134. Pokud jde o další judikatorně aprobovaná hlediska posuzování podobnosti výrobků, mezi stranami není sporu o tom, že porovnávané výrobky nejsou vůči sobě funkčně či jinak komplementární *stricto sensu*. Ani soud však neshledává nepřípadnou úvahu Úřadu aprobovanou předsedou Úřadu v Napadeném rozhodnutí o jisté tržní souvislosti či doplňkovosti v souvislosti s jím popisovaným oslabením sezónnosti některých porovnávaných výrobků.
135. Namítal-li žalobce, že žalovaný opomněl vzít v úvahu, že mezi porovnávanými výrobky není dán konkurenční vztah, nemohl mu soud přisvědčit. Sama okolnost, že výrobky jsou spíše komplementární a nejsou tedy mezi sebou vzájemně substituční (teoreticky by tomu tak mohlo být u některých výrobků podřaditelných pod dámské spodní prádlo v širším smyslu – spodní triko/tílko, spodní kalhoty/legíny, a funkční (spodní) lyžařské oblečení – triko/tílko, kalhoty/legíny; v daném ohledu by bylo lze uvažovat dokonce i o shodnosti těchto výrobků), nijak nevylučuje, aby byla shledána jejich podobnost, a to se zřetelem k naplnění dalších kritérií.
136. Soud pak v tomto směru shodně s žalovaným považuje za významné, že namítané i napadené výrobky vykazují shodu v okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti (k tomu srov. podrobněji níže), mohou mít shodný obvyklý původ, distribuční kanály a prodejní místa.
137. Je třeba připomenout, že v praxi není nijak neobvyklé, že výrobci, designeři či návrháři oděvů a obuvi se v rámci své činnosti neomezují toliko na některé konkrétní jednotlivé typy výrobků, nezřídka přitom „oblékají od hlavy k patě“. Velké oděvní řetězce mají v nabídce jak spodní prádlo, tedy namítané výrobky, tak i jiné oděvy jakož i oblečení určené pro sport obecně, resp. oblečení určené pro lyžování konkrétně, a tedy i výrobky, ve vztahu k nimž usiluje žalobce o jejich ochranu napadeným označením. V tomto směru je tedy jejich nepochybným cílem zajistit spotřebiteli i možnost nákupu kompletního oblečení své značky, spodní a jiné oblečení včetně sportovního nevylučuje.
138. Soud přitom upozorňuje, že žalobce i po provedeném omezení seznamu nadále požadoval ochranu i pro některé typy oděvů, které neomezoval na čistě sportovní, jak vyplývá z obratu „včetně sportovních“. Ve vztahu k nim přitom nelze argumentovat specifiky sportovních či přímo lyžařských oděvů, jak žalobce obecně v podané žalobě činil, a o podobnosti těchto výrobků s namítanými výrobky nelze mít žádných pochyb. Tyto výrobky totiž budou v praxi v souladu s dříve uvedeným jednoznačně nabízeny na shodných prodejních místech.
139. Ani v případě sportovních obchodů (sportovních obchodních řetězců) pak nelze pochybovat o tom, že je v nich spotřebitelům nabízeno jak spodní prádlo využitelné pro sport (namítaná ochranná známka sportovní prádlo z předmětu ochrany nijak nevylučuje), tak oblečení využitelné ke sportu obecně či konkrétně k lyžování a jiným zimním sportovním aktivitám. Shodný závěr pak platí i ve vztahu k některým speciálním sportovním obchodům (obchod zaměřený na „běhání“, lyžování). I ty nepochybně v rámci nabídky oblečení pro daný sport nabízí jak vhodné spodní prádlo, tak i způsobu užití adekvátní svrchní oděvy).
140. Na druhou stranu podobně platí, že i lyžařské oblečení může být v souladu s dříve uvedeným nabízeno v řetězci prodávajícím sportovní zboží, ve speciálním „lyžařském“ obchodě, ale i v prodejně oděvního řetězce usilujícího o komplexní nabídku oděvů; ve všech z nich přitom bude často nabízeno i spodní prádlo.
141. Specifická je pak situace u plavek rovněž chráněných namítanou ochrannou známkou, které jsou ve sportovních obchodech často prodávány spolu s jinými druhy sportovního oblečení, a to včetně toho lyžařského.
142. Nijak odlišná situace pak v popsáních ohledech nepanuje ani při nabízení a prodeji výrobků prostřednictvím veřejné datové sítě (internetových obchodů).

143. V tomto ohledu tedy nelze podle přesvědčení soudu pochybovat o tom, že namítané i napadené výrobky v praxi často budou mít obdobné distribuční kanály a prodejní místa. Soud tak nemohl přisvědčit argumentaci žalobce, že spodní prádlo i sportovní oblečení jsou speciální kategorií oděvů, které jsou běžně nabízeny ve specializovaných prodejnách, které nabízí pouze tento typ zboží. Jakkoli tomu skutečně v některých případech bývá, soud výše vyložil, že v praxi jsou přinejmenším stejně obvyklé případy, v nichž mohou být tyto výrobky prodávány na shodných prodejních místech. Kromě toho žalobce v souladu s dříve uvedeným opomněl, že jeho seznam výrobků se neomezuje čistě na sportovní typy oděvů.
144. Zaměřoval-li přitom žalobce svou argumentaci na to, že cílí na jiné spotřebitele, jím nabízené výrobky jsou speciální, liší se kvalitou, střihem, materiálem a cenou, jeho argumentace se míjí s principy posuzování podobnosti výrobků vyplývajících ze shora popsáního právního a judikturního rámce. V tomto ohledu soud považuje za potřebné znovu připomenout, že srovnání výrobků se musí týkat názvů výrobků dotčených ochranných známek, a nikoli těch výrobků, pro které jsou ochranné známky skutečně užívány, nebo pro které jsou nabízeny a inzerovány (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 21. 9. 2017 ve věci T-620/16, *The Logistical Approach v EUIPO*, bod 35 a tam odkazovanou judikaturu).
145. Obdobně platí, že s ohledem na závěry vyslovené Tribunálem v rozhodnutí ze dne 12. 1. 2006 ve věci T-147/03, *Devinlec Développement innovation Leclerc SA*, by na shora uvedených závěrech nemohlo ničeho změnit ani to, pokud by žalobce zamýšlel takto označované výrobky prodávat toliko ve specializovaných a k tomu určených obchodech, neboť ve světle uvedeného rozhodnutí „*prospektivní analýza nebezpečí záměny mezi dvěma ochrannými známkami nemůže záviset na obchodních záměrech, skutečných, či nikoliv a svojí povahou subjektivních, majitelů ochranných známek*“.
146. Posouzení podobnosti výrobků tedy nemůže být v daném ohledu založeno na tom, že žalobce označuje či zamýšlí v budoucnu označovat napadeným označením výrobky kvalitativně (ať již co do použitých materiálů, případně technologie) zvláštního zpracování, resp. výrobky ve vyšší cenové kategorii, případně takové výrobky prodávat ve specializovaných a jen k tomu určených obchodech.
147. Jak soud uvádí níže v rámci posouzení otázky průměrného spotřebitele, podle judikatorní praxe k oděvnímu odvětví toto odvětví zahrnuje výrobky velmi rozdílné kvality i ceny. Ačkoliv je možné, že spotřebitel je pozornější při výběru ochranné známky, pokud si kupuje obzvláště drahé oděvy, tento přístup nelze u spotřebitele *a priori* předpokládat.
148. Soud tedy v uvedeném směru uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud porovnávané výrobky shledal podobnými. V případě většiny výrobků jde dle přesvědčení soudu u o podobnost průměrného stupně; lze přitom vysledovat nejen výrobky, kde bude podobnost spíše relativně nižší (např. rukavice, obuv, pokrývka hlavy), ale i oděvy, kde bude podobnost spíše vyššího stupně (žalovaným připomínané plážové šaty, ale např. i funkční spodní prádlo).

K relevantnímu spotřebiteli

149. Žalobce v podané žalobě na více místech (především pak v pasáži věnované samotné pravděpodobnosti záměny – část V. podané žaloby) snášel argumentaci týkající se relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti.
150. Soud výše vyložil, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Průměrným spotřebitelem je přitom spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný/obežetný, přičemž úroveň jeho pozornosti se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb.
151. Ve vztahu k oděvnímu odvětví přitom v minulosti soudy opakovaně judikovaly, že relevantním spotřebitelem je zde průměrný spotřebitel (srov. rozsudky Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci

T-104/01, *Oberhauser v. OHIM*, ze dne 14. 10. 2003 ve věci T-292/01, *Phillips-Van Heusen v. OHIM*, či ze dne 6. 10. 2004 ve spojených věcech T-117/03 až T-119/03 a T-171/03, *New Look Ltd v. OHIM*).

152. V naposledy uvedeném rozsudku přitom soud uvedl, že „*co se týče oděvního odvětví, Soud konstatuje, že toto odvětví zahrnuje výrobky velmi rozdílné kvality i ceny. Ačkoliv je možné, že spotřebitel je pozornější při výběru ochranné známky, pokud si kupuje obzvláště drahé oděvy, tento přístup nelze u spotřebitele předpokládat bez jakéhokoliv důkazu ve vztahu k souhrnu výrobků v dotčeném odvětví. Z toho vyplývá, že tento argument musí být odmítnut*“.
153. Z uvedených důvodů je tedy třeba přisvědčit žalovanému, že jakkoli bude relevantní spotřebitelská veřejnost zahrnovat i skupinu spotřebitelů zdůrazňovanou žalobcem (dobře informované spotřebitele s vyšší mírou pozornosti, kteří budou nakupovat specifické lyžařské či snowboardové oděvy vyšší cenové kategorie; sportovní fanoušky a diváky, kteří rozpoznají odkaz na známou českou snowboardistku), nelze odhlížet od toho, že bude tvořena rovněž spotřebiteli, kteří si označení s Evou Samkovou nespojí a jejichž informovanost, obezřetnost a míra pozornosti bude běžná a průměrná.
154. Je třeba zdůraznit, že podle shora rekapitulované rozhodovací praxe SDEU není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (srov. např. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*). Podle ustálené judikatury SDEU, kterou je třeba z výše vyložených důvodů zohlednit i v nyní posuzované věci, tedy platí, že pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti. Se zřetelem k uvedenému soud přitom nepovažoval za potřebné provést k důkazu žalobcem označených 6 článků uveřejněných prostřednictvím veřejné datové sítě a nařizovat toliko za tímto účelem ústní jednání, neboť jejich provedení by nebylo způsobilé se zřetelem k právě připomenutým judikatorním východiskům ničeho změnit na tom, že nikoli zanedbatelnou část relevantního okruhu spotřebitelné veřejnosti bude tvořit i ta její část, která úspěšnou českou reprezentantku znát nebude (žalobce ostatně v žalobě netvrdil ani nedokládal, jaký dosah uvedené články měly ani jaká je průměrná návštěvnost uvedených webových stránek; nikoli nevýznamným faktem je pak dle přesvědčení soudu i dále připomínaná skutečnost, že pro posuzování pravděpodobnosti záměny je relevantní míra rozlišovací způsobilosti toliko v případě namítané ochranné známky, nikoli míra rozlišovací způsobilosti či známost přihlašovaného označení – srov. níže).
155. V daném případě tak soud nepochyboval o tom, že přestože budou část relevantní spotřebitelské veřejnosti tvořit dobře informovaní spotřebitelé s vyšší mírou pozornosti, kteří budou nakupovat specifické lyžařské či snowboardové oděvy vyšší cenové kategorie, případně sportovní fanoušci a obdivovatelé sportovních úspěchů české snowboardové reprezentantky, je třeba zcela jistě za nikoli zanedbatelnou část relevantní veřejnosti ve světle závěrů vyslovených v naposledy odkazovaném rozhodnutí SDEU považovat i širokou laickou spotřebitelskou veřejnost, a to i s ohledem na to, že seznam přihlašovaných výrobků není s ohledem na dříve uvedené omezen čistě na oděvy sportovní.
156. Žalovaný tedy podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud v rámci úvah o pravděpodobnosti záměny ve vztahu k hledisku relevantního spotřebitele pracoval s průměrným spotřebitelem, jenž bude průměrně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný/bezřetný.

K rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky

157. Dalším hlediskem, jež je třeba vzít podle ustálené rozhodovací praxe v úvahu při hodnocení pravděpodobnosti záměny, je rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky. Jak soud

vyložil výše, čím distinktivnější je starší označení, tím větší je podle rozhodovací praxe soudů nebezpečí záměny.

158. Soud se samotným jádrem žalobní argumentace, tedy otázkou žalobcem tvrzené nízké rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky, zabýval výše v rámci hodnocení podobnosti kolidujících označení.
159. Pro větší stručnost tedy v plném rozsahu odkazuje na shora vyslovené závěry a shrnuje, že nepřisvědčil žalobním námitkám akcentujícím nízkou rozlišovací způsobilost slovního prvku „EVA“. S poukazem na shora vyložené důvody je soud přesvědčen o tom, že namítaná ochranná známka představovaná slovním prvkem tvořeným křestním jménem vykazuje přinejmenším průměrnou inherentní rozlišovací způsobilost. Uvedený závěr přitom odpovídá ustálené rozhodovací praxi SDEU.
160. Soud se tedy v souladu s dříve uvedeným ztotožnil se závěrem žalovaného, že ač se jedná o běžně užívané ženské křestní jméno, nelze uzavřít, že by vůči namítaným výrobkům nedisponovalo žádnou nebo jen toliko nízkou mírou rozlišovací způsobilosti.
161. Na uvedených závěrech přitom není způsobilou ničeho změnit námitka, že ochranných známek téhož znění je v rejstříku zapsáno více. Jak bylo konstatováno výše, soud je z vyložených důvodů přesvědčen o tom, že namítaná známka je nadána dostatečnou mírou inherentní rozlišovací způsobilosti. Není přitom pravdou, že by žalovaný nevzal žalobcem namítané okolnosti v potaz; žalovaný se naopak s odpovídajícími rozkladovými námitkami vypořádal a vysvětlil důvody, pro které jim nepřisvědčil. Proti těmto důvodům žalobce v podané žalobě specificky nebrojí.
162. Soud proto jen v obecné rovině doplňuje, že ani formální koexistence v rejstříku ochranných známek zapsaných označení nesvědčí bez dalšího pro závěr o nedostatku rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky. Jakkoli obecně platí, že pokojná koexistence ochranných známek na daném trhu může případně společně s jinými prvky přispět ke snížení nebezpečí záměny mezi těmito ochrannými známkami (srov. rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2009 ve věci C-498/07, *Aceites del Sur-Coosur v. Koipe*, bod 82), soud nemohl přehlédnout, že žalobce především nijak netvrdil, že by jím odkazované ochranné známky byly zapsány pro shodné výrobky, jako namítaná ochranná známka (jím předložený důkazní prostředek v podobě výsledku dotazu z databáze ochranných známek v části týkající se „kritérií dotazu“ uvádí toliko „Znění ochranné známky=“EVA““; nijak z něj tedy nevyplyvá, že by se jednalo o ochranné známky chránící tytéž výrobky). Stejně tak žalobce ve vztahu k těmto jiným registrovaným ochranným známkám nijak netvrdil ani neprokazoval, že jde o označení, jež jsou na relevantním trhu rovněž fakticky užívána, tj. že nejde jen o koexistenci rejstříkovou, ale o skutečnou koexistenci na trhu. Nebylo přitom úlohou soudu, aby za žalobce tuto argumentaci dotvářel, případně se sám bez odpovídající žalobní argumentace jal tuto otázku zkoumat z úřední povinnosti.
163. Žalobce přitom na zápis dalších označení obsahujících prvek „EVA“ v rejstříku ochranných známek poukazoval zcela obecně, aniž by tvrdil, že by snad v konkrétním případě byla vydána rozhodnutí, v nichž se žalovaný zabýval obdobnými skutkovými a právními otázkami, a to s opačným výsledkem. Soud k tomu nad rámec uvedeného doplňuje, že Nejvyšší správní soud k zásadě materiální rovnosti ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a z ní plynoucímu požadavku ochrany legitimního očekávání v oblasti ochranných známek ustáleně akcentuje potřebu individuálního posouzení s tím, že při rozhodování hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly (srov. např. rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, čj. 10 As 100/2014 - 120). Omezil-li se tedy žalobce ve věcném odůvodnění rozkladu toliko na poukaz na případy zápisu označení obsahujících prvek „EVA“ v rejstříku ochranných známek, aniž by specifikoval, pro jaké třídy, resp. konkrétní výrobky či služby byly zapsány, a nijak konkrétně nenamítal, že by žalovaný v rozhodnutích vydaných v těchto věcech posoudil obdobné

skutkové a navazující právní otázky odlišně, než tomu bylo v nyní posuzované věci, nemohl soud žalovanému v tomto ohledu ničeho vytýkat.

164. Stejně tak nemohlo na shora provedeném posouzení otázky rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky ničeho změnit, pokud žalobce namítal, že slovní prvek „EVA“ není v souvislosti se spodním prádlem nijak příznačný, neboť je ve vztahu k daným výrobkům běžně užíván, jak žalobce dokládal. Z žalobcem předložených důkazních prostředků dle přesvědčení soudu nevyplývá, že by v důsledku žalobcem popsaného užívání slovního prvku došlo k relevantnímu okamžiku (podání přihlášky napadené ochranné známky) k takovému rozmělnění či oslabení rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky EU, v jehož důsledku by bylo možno v rámci celkového posouzení pravděpodobnosti záměny i přes závěr o vyšší podobnosti označení o podobnosti porovnávaných výrobků a při shodě v okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti dospět k závěru o tom, že přesto není dána pravděpodobnost záměny, resp. je vyloučena pravděpodobnost asociace se starší namítanou ochrannou známkou. Z předložených důkazních prostředků vyplývá toliko to, že slovní prvek „EVA“ je v rámci inzerce a nabídky výrobků v kategorii spodního prádla v České republice skutečně v určitém rozsahu užíván i ve vztahu k jiným výrobkům, než jsou výrobky osoby zúčastněné na řízení. Ve většině žalobcem dokládaných případů je slovní prvek využit jako název konkrétního produktu spadajícího do oblasti spodního prádla, v některých případech pak jde o označení výrobce. Z předložených důkazních prostředků však nikterak neplyne, že by k užívání tohoto slovního prvku docházelo v takovém rozsahu, v jehož důsledku by došlo k takovému oslabení jinak inherentně dostatečně distinktivního namítaného označení, jež by vylučovalo pravděpodobnost záměny kolidujících označení.
165. Ani okolnost, že osoba zúčastněná na řízení podle žalobce běžně užívá jinou svou ochrannou známku a veřejnost si tedy osobu zúčastněnou na řízení s namítanou ochrannou známkou spojovat nemůže, na shora vyslovených závěrech ničeho nemění. Obdobně to platí i ve vztahu k námitkám vzneseným na jiném místě žaloby, dle nichž osoba zúčastněná na řízení se svými výrobky na území České republiky nijak významně nepůsobí, resp. působí zde spíše pod jinou značkou a užívá obrazovou ochrannou známku. Žalobcem popisované okolnosti nebyly způsobily ničeho změnit na shora provedeném závěru o dostatečné míře inherentní rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky ve vztahu k namítaným výrobkům. Jak bylo uvedeno výše, soud v rámci tohoto posouzení zkoumá pravděpodobnost záměny mezi označeními v podobě, v jaké jsou nebo v jaké mají být zapsána; žalovanému je třeba přisvědčit, že z tohoto pohledu je rozsah reálných obchodních aktivit osoby zúčastněné na řízení irelevantní. Argumenty žalobce pak z pohledu soudu nijak nesvědčí pro závěr, že osoba zúčastněná na řízení o výše aprobevanou míru inherentní rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky přišla. Sám žalobce ostatně potvrdil, že i v České republice jsou výrobky osoby zúčastněné na řízení prodávány. Žalobcem zmíněné aspekty by snad mohly být relevantní v rámci úvahy o případné získané vyšší míře rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky; touto otázkou se však žalovaný se zřetelem k závěru o dostatečné míře inherentní rozlišovací způsobilosti nemusel pro nadbytečnost zabývat.

166. Soud tedy činí v návaznosti na shora uvedené další dílčí závěr, tedy že žalobcem tvrzený nedostatek distinktivity namítané ochranné známky nebylo lze v rámci hodnocení pravděpodobnosti záměny kolidujících označení zohlednit.

K celkovému hodnocení

167. Soud konečně v návaznosti na výše popsané úvahy a závěry k uplatněným žalobním námitkám přistoupil k poslednímu kroku úvahy o naplnění pravděpodobnosti záměny, tj. k celkovému hodnocení pravděpodobnosti záměny.
168. V tomto směru přitom soud se zřetelem k výše popsaným judikatorním východiskům vyšel především ze svých shora popsaných závěrů o vizuální, fonetické a sémantické podobnosti

kolidujících označení, dále ze závěru o podobnosti výrobků, z výše provedené identifikace relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti a z posouzení rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky.

169. Soud proto ze všech popsanych důvodů uzavřel, že porovnávaná označení vykazují podobnosti, jsou vizuálně podobná ve vyšší míře, foneticky shodná a sémanticky shodná nebo podobná (v závislosti na shora popsanych okolnostech) a s ohledem na shodu svého slovního prvku s prvkem tvořícím namítanou ochrannou známku mohou vyvolávat podobný celkový dojem. Napadené označení tak podle soudu vyvolává nebezpečí asociace s namítanou ochrannou známkou a tedy i nebezpečí záměny, neboť v důsledku podobnosti označení a podobnosti výrobků a služeb a shodného okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti hrozí, že spotřebitel mylně spojí produkt označený přihlašovaným označením s osobou zúčastněnou na řízení.
170. Z právě uvedených důvodů soud shledal souladný se zákonem závěr předsedy Úřadu, podle něhož Úřad správně vyhověl podaným námitkám osoby zúčastněné na řízení. Námitky zpochybňující zákonnost Napadeného rozhodnutí proto nejsou důvodné.
171. K námitkám, jimiž žalobce akcentoval, že napadené označení užívá od jeho vytvoření více jak 3 roky každodenně ve všech případech své veřejné činnosti, vynakládá nemalé prostředky do reklamy a veřejnost si označení s žalobcem právě v této podobě spojuje a je tedy pro něj vžitě, soud žalobci přisvědčuje potud, že uvedenou námitku skutečně uplatnil již v průběhu řízení o námitkách, nikoli tedy až v podané žalobě, jak nesprávně tvrdil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Současně však soudu nezbyvá než upozornit, že pro posuzování pravděpodobnosti záměny je relevantní míra rozlišovací způsobilosti toliko v případě namítané ochranné známky, nikoli míra rozlišovací způsobilosti či známost přihlašovaného označení. Shodný závěr plyne z konstantní rozhodovací praxe SDEU (srov. rozsudek SDEU ve věci *Canon*, bod 24, rozsudek ze dne 3. 9. 2009 ve věci C-498/07, *Aceites del Sur-Coosur v Koipe*, bod 84, či rozsudek Tribunálu ze dne 5. 5. 2015 ve věci T-183/13, *Skype Ultd v. OHIM*, bod 50). Žalovaný tedy nepochybil a nezatížil v daném směru Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát, pokud se touto otázkou v rámci vyhodnocení pravděpodobnosti záměny blíže nezabýval.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

172. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
173. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
174. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu